

сточение в морето. Тежкият вързоп цопна шумно, и след това за един миг настъпи дълбока тревожна тишина. Знатният Орфей, Орфей от двореца на брега на морето, изчезна. В лодката беше само един нов рибар, по-нежен и по-слаб от другите двама рибари, но все пак рибар.

— Свърши се! — каза Кир и пипна веслата. — И ти не си вече Орфей, а Красил. Запомни го добре и цяла нощ го повтаряй на ума си. Разбра ли?

Орфей кимна с глава. После Кир се извърна към малката лодка, в която, като страж, послушен и верен ловък и безстрашен, стоеше и малкият Траян.

— Чувай и ти! — натърти Кир. — Това не е вече Орфей, а Красил. Той е мой братовчед, бил е болен и за пръв път от два месеца излиза на плаване. Разбра ли?

Траян също кимна мълчаливо с глава.

— Минавай напред с своята лодка! — заповяда Кир. — ще опъваш здраво. Защото ако не вземем преднина и ако ни угадят, ще ни пипнат докато да стигнем до теснините.

И двете лодки се понесоха безшумно в спокойната и тъмна вечер. Само веслата цопаха равномерно и като че ли си приказваха нещо. Отвреме навреме блясваха светлинки от брега, трепваха плахи отражения в тъмната водна повърхност и всичко пак потъваше в мрак. Орфей трепереше като трескав. До момента на тръгването, на него все му се струваше, че бягството ще стане леко и дори приятно, като обикновена разходка. Но когато скъпите му дрехи цамбурнаха и потънаха в морето, когато видя строгото лице и дори уплахата на Кир, когато чу заповедите и напътствията му, той се стресна. И сега той стоеше на кормата изтръпнал и втрещен. Топлото, удобно легло се